

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 1323

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 31 decembrie 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 332 din 11 iunie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare și, în special, ale art. 7 alin. (5) din aceasta, precum și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative și, în special, ale art. 1 alin. (3) din aceasta.....	2–4
Decizia nr. 576 din 9 iulie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 17 alin. (2) și ale art. 22 din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și ale art. 25 alin. (1) și ale art. 38 alin. (6) din același act normativ	5–9
Decizia nr. 731 din 8 octombrie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3, art. 4, art. 5 și art. 9 din Legea nr. 17/2014 privind unele măsuri de reglementare a vânzării-cumpărării terenurilor agricole situate în extravilan și de modificare a Legii nr. 268/2001 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului	10–12
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
7.323/C. — Ordin al ministrului justiției pentru aprobarea Procedurii de înregistrare online și de aprobare a tarifelor pentru accesul la Registrul beneficiarilor reali ținut de Oficiul Național al Registrului Comerțului	13–14
7.324/C. — Ordin al ministrului justiției pentru aprobarea Procedurii de înscriere/radiere a mențiunilor provizorii în/din Registrul beneficiarilor reali ținut de Oficiul Național al Registrului Comerțului	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 332**

din 11 iunie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare și, în special, ale art. 7 alin. (5) din aceasta, precum și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative și, în special, ale art. 1 alin. (3) din aceasta

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cosmin-Marian Văduva	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, în integralitate, și în special ale art. 7 alin. (5) din aceasta, a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative, în integralitate, și art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017, în special, excepție ridicată de Grigoreta Adina Andor și alții în Dosarul nr. 524/35/2017 al Tribunalului Bihor — Secția a III-a de contencios administrativ și fiscal. Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 771D/2018.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Cu referire la criticile de neconstituționalitate extrinsecă, arată că legiuitorul delegat a motivat urgența, așa cum rezultă din notele de fundamentare ale ordonanței de urgență. În ceea ce privește neconstituționalitatea intrinsecă evocă Decizia Curții nr. 667 din 2016.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 15 mai 2018, pronunțată în Dosarul nr. 524/35/2017, **Tribunalul Bihor — Secția a III-a de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, în integralitate, și în special ale art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016, a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea**

unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative, în integralitate, și art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017, în special. Excepția a fost ridicată de Grigoreta Adina Andor și alții, reclamânți într-un litigiu având ca obiect anulare ordin al președintelui ANAF referitor la spor neuropsihic.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, se arată că prin Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală (ANAF) nr. 835/2017 s-a dispus încetarea aplicării prevederilor art. 1 din Ordinul președintelui ANAF nr. 964/2015 și neacordarea sporului de 25% pentru personalul Direcției Generale Antifraudă Fiscală din cadrul ANAF, care ocupă funcții specifice de inspector antifraudă, inspector șef antifraudă, inspector general adjunct antifraudă și inspector general antifraudă. Ulterior, prin Ordinul președintelui ANAF nr. 836/2017, s-a acordat sporul pentru risc și solicitare neuropsihică în cuantum de 5% aplicat la salariul brut lunar, fiind privat de 20% din salariu.

6. Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că normele criticate contravin art. 115 din Constituție, deoarece lipsește motivarea urgenței adoptării celor două ordonanțe de urgență ale Guvernului criticate. Invocă, în acest sens, jurisprudența Curții Constituționale, și anume deciziile nr. 255 din 11 mai 2005 și nr. 366 din 25 iunie 2014, și arată că niciunul dintre motivele invocate de Guvern nu este de natură a justifica urgența adoptării celor două acte normative.

7. Se mai arată că dispozițiile criticate contravin art. 1 alin. (5) din Constituție, fiind adoptate cu nerespectarea normelor de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, deoarece formula „prorogarea unor termene”, utilizată de textele criticate, nu este prevăzută de lege. Astfel, Legea nr. 24/2000 reglementează în cap. VI modificarea, completarea, abrogarea și alte evenimente legislative, fără a utiliza noțiunea de prorogare a unor termene. Conform Dicționarului explicativ al limbii române, prorogarea înseamnă amânarea (din oficiu) pentru o dată ulterioară a activității unui corp constituit, a unei adunări legislative, un termen scadent etc. Niciunul dintre termenii definiți de lege nu poate fi interpretat în sensul „prorogării unor termene”. Termenul de „prorogare” nu se încadrează nici în categoria „modificării”, prevăzută de art. 59 din Legea nr. 24/2000, nici în categoria „completării”, prevăzută de art. 60 din aceeași lege, nici măcar în cea de „normă derogatorie”, prevăzută de art. 63 din lege, potrivit căruia „*Pentru instituirea unei norme derogatorii se va folosi formula «prin derogare de la...», urmată de menționarea reglementării de la care se derogă. Derogarea se poate face numai printr-un act normativ de nivel cel puțin egal cu cel al reglementării de bază.*”

8. Se mai susține că modalitatea folosită de legiuitor în adoptarea celor două acte normative criticate, de prorogare a unor termene, este contrară și art. 78 din Constituție. Astfel, de la data prevăzută pentru intrarea sa în vigoare, legea se aplică în ansamblul său, și nu doar o parte din articolele legii. Dacă

legiuitorul delegat ar fi dorit să abroge anumite texte dintr-o altă lege prin actele normative criticate, avea posibilitatea să folosească una dintre modalitățile prevăzute în Legea nr. 24/2000, respectiv abrogarea sau modificarea, dar în niciun caz prorogarea, așa cum a procedat. Câtă vreme legea este în vigoare, nu poate fi amânat de la aplicare niciun articol din conținutul ei, decât prin metodele arătate.

9. Referitor la încălcarea dreptului de proprietate, autorii excepției arată că sporul în cuantum de 25% face parte din salariul lunar, nefiind o recompensă ocazională, și reprezintă un drept patrimonial, fiind suficient stabilit de autoritățile naționale pe baza legislației în vigoare. Se invocă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (hotărârile pronunțate în cauzele *Rafinările grecești Stran și Stratis Andreadis împotriva Greciei*, *Andrejeva împotriva Letoniei*, *Buchen împotriva Cehiei*, *Müller împotriva Austriei*), potrivit căreia noțiunea generică de „bun” acoperă și dreptul de a fi beneficiar al unui drept salarial, iar limitarea nejustificată a unui drept recunoscut, cum ar fi dreptul salarial, drept nesocotit ulterior, fără a exista o justificare obiectivă și rezonabilă pentru o asemenea îngrijire, constituie o privare de proprietate, în sensul art. 1 din primul Protocol adițional la Convenție, dar și o discriminare în sensul art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. De asemenea, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit că o reducere substanțială a nivelului veniturilor ar putea fi considerată ca afectând substanța dreptului de proprietate și chiar a însuși dreptului de a rămâne beneficiar al sistemului de asigurare la bătrânețe. Or, având în vedere jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, nu se poate aduce atingere drepturilor salariale aflate în plată, fără respectarea dispozițiilor art. 15 paragrafele 1 și 3 din Convenție. Invocarea nevoii restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți nu se poate constitui într-un veritabil temei pentru a legitima reducerea veniturilor plătite din bugetul public. Criza economică, un cuantum prea ridicat al cheltuielilor publice ori dezechilibrul bugetar nu sunt circumstanțe anume prevăzute în cuprinsul art. 53 din Constituție și nu pot fi asimilate cu situațiile excepționale menționate în cuprinsul acestui text fundamental. Statul nu poate, în baza art. 15 din Convenție, să suspende drepturile și libertățile garantate decât în măsura în care exercitarea acestora ar fi de natură să-l împiedice să facă față pericolului public. Din această perspectivă, măsura de eliminare a sporului nu își găsește nicio justificare.

10. Se mai susține că măsura eliminării sporului de 25% are semnificația unei suspendări parțiale a exercitării dreptului la încasarea salariului. Recunoscând marja de apreciere a statelor în materia legislației sociale, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat obligația autorităților publice de a menține un just echilibru între interesul general și imperativele protecției drepturilor fundamentale ale persoanei, echilibru care nu este menținut ori de câte ori, prin diminuarea drepturilor patrimoniale, persoana trebuie să suporte o sarcină excesivă și disproporționată, ceea ce conduce la încălcarea art. 1 din primul Protocol adițional la Convenție (a se vedea, în acest sens, hotărârile pronunțate în cauzele *Ásmundsson împotriva Islandei*, 2004, și *Moskal împotriva Poloniei*, 2009). Se susține că sporul de 25% face parte din indemnizație, astfel că este un drept fundamental, întrucât dreptul la salariu este un corolar al dreptului la muncă. Chiar dacă acest spor ar fi considerat un adaos la salariu, tot nu ar putea fi înlăturat, pentru că s-ar încălca art. 1 alin. (3) din Constituție, potrivit căruia România este un stat social, în care dreptatea este valoare supremă. Prin urmare, acest spor nu poate fi condiționat de încadrarea în cheltuielile cu salariile, aprobate prin bugetul ANAF și, după caz, prin bugetele instituțiilor publice din sectorul de apărare, ordine publică și securitate națională. Mai mult, legea salarizării nu condiționează acordarea sporurilor salariale de alocările bugetare. Cu privire la încălcarea art. 1 alin. (5) din Constituție, autorii excepției susțin că, fiind beneficiari ai dreptului salarial recunoscut printr-o lege, au o speranță legitimă privind

stabilitatea și coerența legislativă, astfel încât trebuie să beneficieze neîngrădit de drepturile legal dobândite, cu precizarea că acestea țin intrinsec de cariera profesională.

11. În final, referitor la discriminare, autorii excepției de neconstituționalitate susțin că, deși se află în aceeași situație cu magistrații, având aceleași incompatibilități și interdicții, numai pentru categoria din care fac parte s-a diminuat sporul, iar pentru magistrați s-a păstrat, ceea ce nu are nicio justificare obiectivă și rezonabilă și, prin urmare, constituie o discriminare ce conduce la încălcarea art. 14 din Convenție, art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenție și a jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului.

12. **Tribunalul Bihor — Secția a III-a de contencios administrativ și fiscal** apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât aduc atingere dreptului de proprietate consacrat de art. 44 din Constituție, respectiv drepturilor salariale care constituie un „bun”, în sensul art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și dreptului la muncă al cetățenilor, drept protejat de art. 41 din Constituție. Astfel, în măsura în care printr-un act al puterii executive, cum sunt ordonanțele de urgență ale Guvernului criticate în speță, se restrâng exercițiul dreptului la muncă și plata drepturilor salariale ale angajaților, este afectat în mod direct și nejustificat dreptul de proprietate al acestora, ceea ce contravine dispozițiilor constituționale și reglementărilor internaționale asumate de România în această materie.

13. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

14. **Președinții Senatului și Camerei Deputaților, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctul lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

15. Curtea a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.035 din 22 decembrie 2016, aprobată prin Legea nr. 152/2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 487 din 27 iunie 2017 și, în special, ale art. 7 alin. (5) din aceasta, precum și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 30 ianuarie 2017, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 115/2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 403 din 29 mai 2017 și, în special, ale art. 1 alin. (3) din aceasta. Dispozițiile criticate în special au următorul conținut:

— Art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016: „Dispozițiile alin. (4) se aplică cu încadrarea în cheltuielile cu salariile aprobate prin bugetul Agenției Naționale pentru Administrare Fiscală și, după caz, prin bugetele instituțiilor publice din sectorul de apărare, ordine publică și securitate națională”;

— Art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017: „Prevederile art. 1 alin. (3)—(5), art. 2—4, art. 5

alin. (2)—(4) și art. 6—11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, se aplică în mod corespunzător și în perioada 1 martie-31 decembrie 2017.”

17. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, dispozițiile criticate contravin normelor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) privind principiul respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 41 privind dreptul la muncă, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 115 privind delegarea legislativă. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind interzicerea discriminării, ale art. 1 din primul Protocol adițional la Convenție, privind protecția proprietății, și ale art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenție, privind interzicerea generală a discriminării.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Decizia nr. 622 din 10 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 33 din 17 ianuarie 2020, a respins, ca neîntemeiată, o excepție de neconstituționalitate având un obiect identic cu cel al prezentei excepții. De asemenea, motivarea excepțiilor de neconstituționalitate din cele două dosare ale Curții este identică. Având în vedere că nu pot fi identificate rațiuni pentru îndepărtarea de la soluția și considerentele Deciziei nr. 622 din 10 octombrie 2019, precitată, Curtea va rezuma, în continuare, aceste considerente.

19. Curtea a stabilit că, în realitate, autorul era nemulțumit de reducerea sporului pentru risc și solicitare neuropsihică pentru personalul Direcției Generale Antifraudă Fiscală din cadrul ANAF, care ocupă funcții specifice de inspector antifraudă, inspector șef antifraudă, inspector general adjunct antifraudă și inspector general antifraudă. Cu privire la aceste susțineri, Curtea a reiterat jurisprudența constantă potrivit căreia legiuitorul este în drept să instituie anumite sporuri la indemnizațiile și salariile de bază, premii periodice și alte stimulente, pe care le poate diferenția în funcție de categoriile de personal cărora li se acordă, le poate modifica în diferite perioade de timp, le poate suspenda sau chiar anula (paragrafele 20 și 21).

20. Referitor la critica de neconstituționalitate privind încălcarea art. 115 alin. (4) din Constituție, Curtea a constatat că împrejurările menționate în preambulul celor două ordonanțe de urgență ale Guvernului criticate se pot încadra în conceptul

26. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Grigoreta Adina Andor și alții în Dosarul nr. 524/35/2017 al Tribunalului Bihor — Secția a III-a de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare și, în special, ale art. 7 alin. (5) din aceasta, precum și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative și, în special, ale art. 1 alin. (3) din aceasta sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Bihor — Secția a III-a de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 11 iunie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. VALER DORNEANU

constituțional de „*situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată*”, astfel cum acesta a fost definit în jurisprudența Curții, ca stări de fapt obiective, cuantificabile, independente de voința Guvernului, care pun în pericol un interes public, și anume salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2017. Pe de altă parte, Curtea a reținut că urgența a fost motivată corespunzător în cuprinsul ordonanțelor de urgență criticate (paragraful 23).

21. Referitor la critica de neconstituționalitate privind încălcarea art. 1 alin. (5) și art. 78 din Constituție, Curtea a observat că sintagma „prorogarea unor termene” nu este prevăzută de textele criticate în special, fiind cuprinsă în titlurile celor două ordonanțe de urgență ale Guvernului criticate, ceea ce nu contravine nici prevederilor art. 1 alin. (5) și nici celor ale art. 78 din Constituție. Faptul că dispozițiile de lege criticate prevăd că, într-o anumită perioadă de timp, determinată, anumite prevederi de lege referitoare la sporuri și alte drepturi salariale nu se aplică sau se aplică în mod corespunzător nu poate conduce la neconstituționalitatea acestora, legiuitorul fiind în măsură să instituie anumite sporuri la indemnizațiile și salariile de bază, premii periodice și alte stimulente, pe care le poate diferenția în funcție de categoriile de personal cărora li se acordă, le poate modifica în diferite perioade de timp, le poate suspenda sau chiar anula (paragraful 24).

22. În ceea ce privește critica referitoare la încălcarea art. 16 alin. (1) din Constituție, Curtea a statuat că deosebirile de tratament juridic dintre diferitele categorii socioprofesionale nu au de plano semnificația încălcării prevederilor art. 16 din Constituție (paragraful 25).

23. În continuare, privitor la invocarea dispozițiilor constituționale și convenționale referitoare la dreptul de proprietate, Curtea a constatat, în conformitate cu jurisprudența sa și cea a Curții Europene a Drepturilor Omului, că statul este în măsură să stabilească ce beneficii trebuie plătite angajaților săi din bugetul de stat. Astfel, statul poate dispune introducerea, suspendarea sau încetarea plății unor astfel de beneficii, prin modificări legislative corespunzătoare (paragraful 26).

24. Referitor la critica privind încălcarea art. 41 din Constituție, Curtea a reiterat faptul că acesta nu instituie o obligație constituțională a legiuitorului de a reglementa acordarea anumitor sporuri (paragraful 27).

25. În final, Curtea a observat că dispozițiile art. 53 din Legea fundamentală nu au incidență în cauză, deoarece nu s-a constatat restrângerea exercițiului vreunui drept sau al vreunei libertăți fundamentale și, prin urmare, nu este incidentă ipoteza prevăzută de norma constituțională invocată (paragraful 28).

Magistrat-asistent,
Cosmin-Marian Văduva

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 576

din 9 iulie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 17 alin. (2) și ale art. 22 din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și ale art. 25 alin. (1) și ale art. 38 alin. (6) din același act normativ

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Atilla	— judecător
Simina Popescu-Marin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 17 alin. (2) și ale art. 22 din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Ioan Claudiu Miron, Maria Olga Ranca și Gabriela Ileana Rusan în Dosarul nr. 353/2/2018 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 282D/2019.

2. La apelul nominal, lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele Curții dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 516D/2019, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 17 alin. (2) și ale art. 22 din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și ale art. 25 alin. (1) și ale art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, excepție ridicată de Cristian Enache, Narcis Petruț Moisescu și Angelica Mariana Mureșan în Dosarul nr. 4.847/2/2018 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

4. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Având în vedere obiectul similar al excepțiilor de neconstituționalitate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării cauzelor. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 516D/2019, la Dosarul nr. 282D/2019, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

7. Prin Sentința civilă nr. 2.870 din 19 iunie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 353/2/2018, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea**

Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 17 alin. (2) și ale art. 22 din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice. Excepția a fost ridicată de Ioan Claudiu Miron, Maria Olga Ranca și Gabriela Ileana Rusan, într-o cauză având ca obiect anularea unui act administrativ.

8. Prin Sentința civilă nr. 287 din 29 ianuarie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 4.847/2/2018, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 17 alin. (2) și ale art. 22 din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, precum și ale art. 25 alin. (1) și ale art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017.** Excepția a fost ridicată de Cristian Enache, Narcis Petruț Moisescu și Angelica Mariana Mureșan într-o cauză având ca obiect anularea unui act administrativ.

9. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece instituie diferențe, sub aspectul salarizării, între specialiștii IT/informaticienii șefi, în categoria cărora se află autorii excepției, și ceilalți specialiști din instanțe și parchete, respectiv alte categorii de bugetari. Astfel, autorii consideră că, pentru a evita crearea unei discriminări, specialiștii IT/informaticienii șefi ar fi trebuit menționați în art. 22 din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017. Nicăieri în cuprinsul legii nu se face distincție între persoanele care intră în categoria specialiștilor prevăzuți la secțiunea a VI-a din capitolul VIII și specialiștii IT/informaticienii șefi asimilați personalului auxiliar al instanțelor și parchetelor. În asemenea condiții, diferențierea salarială dintre cele două categorii de specialiști este pur arbitrară. Or, conform reglementărilor anterioare (spre exemplu, Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice), salariile specialiștilor IT, la fel ca salariile celorlalți specialiști erau egale, ambele fiind raportate la categoria magistraților. De asemenea, nu existau diferențe nici sub aspectul statutului profesional, atât specialiștii IT, cât și ceilalți specialiști din cadrul instanțelor și parchetelor beneficiind de aceleași salarii de bază. Cu toate acestea, Legea-cadru nr. 153/2017, (secțiunea a VI-a, art. 22), nu mai recunoaște, de o manieră vădit discriminatorie și nemotivată, specialiștilor IT și informaticienilor șefi, aceleași drepturi salariale ca specialiștilor din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, inclusiv Direcției Naționale Anticorupție (D.N.A.), și al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism (D.I.I.C.O.T.) și al celorlalte parchete. Dimpotrivă, deși specialiștilor din cadrul D.N.A., D.I.I.C.O.T. și din cadrul celorlalte parchete li se acordă drepturi salariale echivalente procurorilor cu grad de judecătorie,

specialiștilor IT nu li se mai recunoaște nici măcar statutul de specialiști din cadrul instanțelor și parchetelor, rămânând astfel încadrați în grila de salarizare aferentă personalului auxiliar de specialitate. Nu există nicio rațiune obiectivă care să justifice un nivel salarial egal cu cel al grefierilor, în condițiile în care complexitatea funcției, precum și toate celelalte criterii de ierarhizare și funcționare diferă în ambele situații. Activitatea pe care o desfășoară specialiștii IT și informaticienii șefi din cadrul instanțelor judecătorești este una extrem de complexă, aceștia acordând în mod constant asistență, spre exemplu, atât în aspecte legate de administrarea bazelor de date ale instanțelor, cât și în probleme privind derularea cauzelor aflate pe rolul instanțelor judecătorești, referitoare la probleme ce țin de domeniul informatic, activitate extrem de asemănătoare celorlalți specialiști, motiv pentru care se încalcă grav principiul nediscriminării.

10. Referitor la dispozițiile legale privind limitarea cuantumului sporurilor, se arată că, în ceea ce privește familia ocupațională „Justiție”, în anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 se prevăd sporuri în cuantum maxim total de 45% , acestea fiind norme juridice speciale, care derogă de la norma generală, care plafonează cuantumul sporurilor la 30%. În susținerea criticilor de neconstituționalitate sunt invocate aspecte din jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului privind principiul egalității în drepturi.

11. De asemenea, se arată că, din *expunerea de motive* la Legea-cadru nr. 153/2017 nu rezultă care este rațiunea excluderii specialiștilor IT și a informaticienilor șefi din grila de salarizare specifică specialiștilor, iar din modalitatea de redactare a dispozițiilor legii nu se poate determina cu certitudine care sunt consecințele aplicării legii, în cazul specialiștilor IT și a informaticienilor șefi, ceea ce contravine principiului securității juridice și exigențelor de previzibilitate și claritate care trebuie să caracterizeze actele normative într-un stat de drept. Se arată că, în opoziție cu rațiunea legii, aceea de majorare a salariilor de bază pentru toate categoriile de personal bugetar, valoarea nominală a salariului de bază prevăzut de legea-cadru pentru specialiștii IT și informaticienii șefi, aferentă anului 2022, este inferioară nivelului de salarizare din anul 2017, cu cel puțin 1/3. Se încalcă astfel și dispozițiile art. 41 și ale art. 53 din Constituție, în condițiile în care categoria specialiștilor IT și a informaticienilor șefi este singura din sistemul judiciar care, nu doar că nu beneficiază de o creștere salarială, dar este și pusă în situația de a suporta înjumătățirea veniturilor, fără vreo justificare. Este invocată Decizia Curții Constituționale nr. 872 din 25 iunie 2010.

12. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** consideră că dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate, respectiv art. 16 alin. (1) și (2), art. 20, art. 41 și art. 53. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a reținut că principiul constituțional al egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite (Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994). Întreaga categorie profesională a specialiștilor este salarizată prin raportare la aceleași dispoziții din cuprinsul actului normativ, reclamanții, autori ai excepției de neconstituționalitate, solicitând încadrarea în altă grilă de salarizare — grila stabilită de capitolul I lit. B nr. crt. 4, respectiv de capitolul I lit. A nr. crt. 4, care stabilește nivelul salariului pentru procurorul cu grad de judecătorie, respectiv pentru judecătorul cu grad de judecătorie. Or, așa cum au arătat chiar

reclamanții, aceștia nu îndeplinesc aceste funcții astfel că nu se poate discuta despre existența unui tratament inegal.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. I alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 17 alin. (2) și ale art. 22 din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și ale art. 25 alin. (1) și ale art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017, care au următorul cuprins:

— Art. 17 alin. (2): „*Salariile de bază pentru personalul auxiliar de specialitate și conex din cadrul judecătorilor și al parchetelor de pe lângă acestea sunt cele prevăzute în prezenta anexă la cap. II și III.*”;

— Art. 22: „(1) *Salariile de bază pentru specialiștii din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, inclusiv al Direcției Naționale Anticorupție și al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și al celorlalte parchete, sunt prevăzute în prezenta anexă la cap. I lit. B nr. crt. 4.*

(2) *Specialiștii prevăzuți la alin. (1) beneficiază și de celelalte drepturi salariale prevăzute de lege pentru categoria profesională din care fac parte, după caz, cu excepția elementelor salariale care compun salariul de bază stabilit pentru categoriile profesionale din care fac parte.*

(3) *Salariul de bază se stabilește potrivit prezentei anexe, cap. I lit. A nr. crt. 6 pentru agenții de poliție judiciară din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și cap. I lit. B nr. crt. 4 pentru ofițerii de poliție judiciară. Șefii de birou din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism beneficiază de indemnizația de încadrare corespunzătoare funcției de prim-procuror adjunct din cadrul parchetului de pe lângă judecătoria, iar șefii de serviciu de indemnizația de încadrare corespunzătoare funcției de prim-procuror în cadrul parchetului de pe lângă judecătoria. Ofițerii și agenții de poliție judiciară din Direcția Națională Anticorupție și Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism beneficiază de drepturile prevăzute în prezenta anexă. Specialiștii prevăzuți la alin. (1) beneficiază și de prevederile art. 23 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 45/2007, cu modificările și completările ulterioare.*

(4) *Indemnizațiile de încadrare sau salariile de bază, precum și alte drepturi salariale ale personalului din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism se stabilesc de procurorul șef al Direcției Naționale Anticorupție, respectiv al*

Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, potrivit legii.”

— Art. 25 alin. (1): „*Suma sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor, inclusiv cele pentru hrană și vacanță, acordate cumulativ pe total buget pentru fiecare ordonator de credite nu poate depăși 30% din suma salariilor de bază, a soldelor de funcție/salariilor de funcție, soldelor de grad/salariilor gradului profesional deținut, gradațiilor și a soldelor de comandă/salariilor de comandă, a indemnizațiilor de încadrare și a indemnizațiilor lunare, după caz.*”;

— Art. 38 alin. (6): „*În situația în care, începând cu 1 ianuarie 2018, salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare sunt mai mari decât cele stabilite potrivit prezentei legi pentru anul 2022 sau devin ulterior mai mari ca urmare a majorărilor salariale reglementate, se acordă cele stabilite pentru anul 2022*”.

16. În opinia autorilor excepției, prevederile de lege ce formează obiectul excepției contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (3) și (5) privind trăsăturile statului român și obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 41 privind munca și protecția socială a muncii și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

17. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 7 și art. 23 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, ale art. 7 din Pactul Internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, ale art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind interzicerea discriminării și Protocolul nr. 12 adițional la Convenție, precum și art. 4 din Carta Socială Europeană, revizuită.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. 17 alin. (2) și ale art. 22 din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 au mai format obiect al controlului de constituționalitate, exercitat prin prisma unor critici similare celor formulate în prezenta cauză, iar excepțiile de neconstituționalitate au fost respinse (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 75 din 18 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 2 iunie 2020, sau Decizia nr. 126 din 10 martie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 514 din 16 iunie 2020).

19. Astfel, Curtea a reținut că prevederile de lege criticate instituie reguli privind salarizarea personalului auxiliar de specialitate din cadrul instanțelor și parchetelor, inclusiv pentru specialiștii IT [art. 17 alin. (2)], respectiv pentru *specialiștii din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, inclusiv al Direcției Naționale Anticorupție și al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și al celorlalte parchete* [art. 22 alin. (1)].

20. Referitor la critica de neconstituționalitate vizând instituirea unei discriminări între specialiștii IT și alte categorii de specialiști din sistemul judiciar, Curtea a reținut că prevederile art. 16 din Constituție vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic asupra aplicării unor măsuri, indiferent de natura lor. În felul acesta se justifică nu numai admisibilitatea unui regim juridic diferit față de anumite categorii de persoane, dar și necesitatea lui (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 53 din 19 februarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 3 aprilie 2002). Totodată, este dreptul

exclusiv al legiuitorului să facă diferențierea corespunzătoare la stabilirea drepturilor salariale. Atribuțiile, competențele, sarcinile specifice, responsabilitățile și importanța activității desfășurate sunt diferite chiar și pentru personalul care este încadrat pe funcții similare, la diferite autorități sau instituții publice și, prin urmare, stabilirea unui tratament juridic diferențiat apare ca justificată.

21. De asemenea, Curtea a reținut că includerea, sub aspectul salarizării, a specialiștilor în domeniul informatic în categoria personalului auxiliar de specialitate din cadrul instanțelor și parchetelor reprezintă opțiunea legiuitorului, manifestată în marja sa de apreciere permisă de dispozițiile art. 16 din Constituție privind egalitatea în drepturi.

22. În plus, opțiunea legiuitorului în materia salarizării specialiștilor IT este justificată având în vedere și prevederile art. 3 alin. (2) din Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea și al personalului care funcționează în cadrul Institutului Național de Expertize Criminalistice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.197 din 14 decembrie 2004, potrivit căroră „*Personalul auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea este format din grefieri, grefieri statisticieni, grefieri documentariști, grefieri arhivari, grefieri registratori și specialiști IT.*”

23. Totodată, Curtea a reținut că acceptarea susținerilor autorilor excepției ar echivala cu imposibilitatea legiuitorului de a mai putea modifica sistemul de salarizare, pe motiv că ar crea diferențe față de sistemul anterior de salarizare. Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 1.038 din 14 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 742 din 5 noiembrie 2010, a stabilit că neconstituționalitatea unui text legal nu se poate pretinde prin simpla comparație dintre reglementarea veche și cea nouă, aceasta din urmă fiind considerată mai puțin favorabilă și declanșând automat un așazis conflict de constituționalitate. Această soluție de principiu se regăsește, de exemplu, și în Decizia nr. 44 din 24 aprilie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 17 decembrie 1996, sau în Decizia nr. 72 din 5 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 152 din 28 februarie 2008.

24. În ceea ce privește invocarea încălcării dispozițiilor art. 41 și ale art. 53 din Constituție, Curtea a precizat că stabilirea principiilor și a condițiilor concrete de acordare a drepturilor salariale personalului plătit din fonduri publice intră în atribuțiile exclusive ale legiuitorului, iar modificarea reglementărilor în această materie nu înseamnă restrângerea exercițiului unor drepturi fundamentale. Constituția prevede în art. 41 alin. (2), printre drepturile salariale la protecția socială a muncii, „*instituirea unui salariu minim brut pe țară*”, fără să dispună cu privire la cuantumul acestuia.

25. În raport cu cele enunțate, Curtea a constatat că prevederile legale criticate, prin conținutul lor normativ, nu pun în discuție o restrângere a exercițiului dreptului fundamental la salariu, în sensul art. 53 din Constituție, ci vizează o redimensionare a politicii salariale în cazul personalului plătit din fonduri publice, în scopul eliminării disfuncționalităților salariale existente în sistemul public de salarizare, aspect care se înscrie în marja de apreciere a legiuitorului.

26. Curtea a constatat, totodată, că autorii excepției deduc pretinsa neconstituționalitate din compararea soluțiilor legislative consacrate prin prevederile legale ale art. 17 alin. (2) din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, pe de

o parte, și ale art. 22 din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, pe de altă parte. Or, așa cum s-a statuat constant în jurisprudența Curții Constituționale (exemplu fiind Decizia nr. 343 din 24 septembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 669 din 31 octombrie 2013), examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestuia cu dispozițiile constituționale pretins a fi încălcate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției.

27. Referitor la prevederile art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017, Curtea reține că și acestea au mai format obiect al controlului de constituționalitate, (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 310 din 7 mai 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 663 din 9 august 2019, Decizia nr. 697 din 31 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 15 ianuarie 2020, sau Decizia nr. 126 din 10 martie 2020, precitată), iar Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate reținând că limitarea sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor și a altor drepturi, prevăzută de art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017, nu echivalează cu diminuarea salariului de bază. Astfel cum a statuat Curtea Constituțională în jurisprudența sa, statul are deplina legitimitate constituțională de a acorda sporuri, stimulente, premii, adaosuri la salariul de bază personalului plătit din fonduri publice, în funcție de veniturile bugetare pe care le realizează. Acestea nu sunt drepturi fundamentale, ci drepturi salariale suplimentare. Legiuitorul este în drept, totodată, să instituie anumite sporuri la indemnizațiile și salariile de bază, premii periodice și alte stimulente, pe care le poate diferenția în funcție de categoriile de personal cărora li se acordă, le poate modifica în diferite perioade de timp, le poate suspenda sau chiar anula (a se vedea, în acest sens, și Decizia Curții Constituționale nr. 108 din 14 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 212 din 8 martie 2006, precum și Decizia Curții Constituționale nr. 1.250 din 7 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 16 noiembrie 2010).

28. Curtea a precizat că regula limitării sporurilor la un anumit procent din suma salariilor de bază, a soldelor de funcție/salariilor de funcție, soldelor de grad/salariilor gradului profesional deținut, gradațiilor și a soldelor de comandă/salariilor de comandă, a indemnizațiilor de încadrare și a indemnizațiilor lunare reprezintă opțiunea legiuitorului, exprimată în limitele prevăzute de Constituție și destinată a fi aplicată în mod nediferențiat întregului personal plătit din fonduri publice, fără privilegii și fără discriminări.

29. Referitor la invocarea dispozițiilor art. 41 din Constituție, Curtea Constituțională, în jurisprudența sa, a statuat că stabilirea principiilor și a condițiilor concrete de acordare a drepturilor salariale personalului bugetar intră în atribuțiile exclusive ale legiuitorului. Legea fundamentală prevede în art. 41 alin. (2), printre drepturile salariale la protecția socială a muncii, „*instituirea unui salariu minim brut pe țară*”, fără să dispună cu privire la drepturi salariale suplimentare, cum sunt sporurile, primele, stimulentele și altele (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 706 din 11 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 23 octombrie 2007).

30. Referitor la prevederile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, Curtea reține că și acestea au mai fost supuse controlului de constituționalitate, (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 700 din 31 octombrie 2019, publicată în Monitorul

Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 29 ianuarie 2020, sau Decizia nr. 126 din 10 martie 2020, precitată), iar Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate. Instanța de contencios constituțional a statuat că stabilirea, prin prevederile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, a unei limite a cuantumului salariului de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare care sunt mai mari decât cele stabilite, potrivit acestei legi, la nivelul prevăzut de lege pentru anul 2022 are un caracter tehnic, fără a dispune cu privire la reducerea salariilor de bază ale personalului plătit din fonduri publice. Integrate regulilor privind aplicarea etapizată a legii, prevederile legale criticate vizează reglarea în timp a disfuncționalităților existente în domeniul salarizării personalului plătit din fonduri publice, prin limitarea creșterilor salariale la un nivel stabilit prin lege. O asemenea soluție legislativă este circumscrisă scopului urmărit de legiuitor, astfel cum acesta este enunțat în *expunerea de motive* la Legea-cadru nr. 153/2017, și anume acela de „eliminarea a disfuncționalităților salariale existente în sistemul public de salarizare”, și vizează, în ansamblu, toate categoriile de personal plătit din fonduri publice.

31. De asemenea, Curtea a statuat că legiuitorul are dreptul de a elabora măsuri de politică legislativă în domeniul salarizării în concordanță cu condițiile economice și sociale existente la un moment dat (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 707 din 29 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 127 din 17 februarie 2017, Decizia nr. 291 din 22 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 451 din 20 iunie 2014, și Decizia nr. 31 din 5 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 266 din 13 mai 2013). În același sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia statele se bucură de o largă marjă de apreciere pentru a determina oportunitatea și intensitatea politicilor lor în domeniul sumelor care urmează a fi plătite angajaților lor din bugetul de stat, și anume Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în *Cauza Kechko împotriva Ucrainei*, paragraful 23, Hotărârea din 8 decembrie 2009, pronunțată în *Cauza Wieczorek împotriva Poloniei*, paragraful 59, Hotărârea din 2 februarie 2010, pronunțată în *Cauza Aizpurua Ortiz împotriva Spaniei*, paragraful 57, Decizia din 6 decembrie 2011, pronunțată în cauzele *Felicia Mihăieș împotriva României și Adrian Gavril Senteș împotriva României*, paragraful 15.

32. În raport cu cele enunțate și aplicând aceste considerente de principiu în cauză, Curtea a reținut că prevederile legale criticate, prin conținutul lor normativ, nu pun în discuție o restrângere a exercițiului dreptului fundamental la salariu, în sensul art. 53 din Constituție, ci vizează o redimensionare a politicii salariale în cazul personalului plătit din fonduri publice, aspect care se înscrie în marja de apreciere a legiuitorului.

33. Cât privește invocarea unor aspecte din jurisprudența Curții Constituționale privind restrângerea exercițiului dreptului fundamental la salariu (spre exemplu, Decizia nr. 872 din 25 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010), Curtea a observat că acestea vizează ipoteze juridice distincte de cea avută în vedere prin prevederile legale criticate, motiv pentru care nu au relevanță pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 79 din 18 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 526 din 19 iunie 2020).

34. Referitor la invocarea principiului securității juridice, care rezultă din dispozițiile art. 1 alin. (3) din Constituție, și a dreptului la respectarea unui „*bun*”, prevăzut de art. 1 din Primul Protocol

adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea a observat că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, în Convenție nu se conferă dreptul de a primi în continuare un salariu într-un anumit quantum (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 aprilie 2007, pronunțată în Cauza *Vilho Eskelinen și alții împotriva Finlandei*, paragraful 94). Prin urmare, stabilirea prin lege a unei limite a salariilor de bază plătite angajaților din fonduri publice la nivelul prevăzut pentru anul 2022 nu are semnificația încălcării regulilor fundamentale și convenționale invocate.

35. De asemenea, reținând că situația obiectiv diferită în care se află diferite categorii de persoane plătite din fonduri publice justifică, și chiar impune, un tratament juridic diferit (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 436 din 8 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 523 din 14 iulie 2014, paragraful 20), Curtea a constatat că prevederile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 nu sunt, prin însuși conținutul lor, contrare art. 16 alin. (1) din Constituție.

36. Curtea a mai observat că, pe fondul prevederilor legale anterioare privind salarizarea bugetarilor, reglementarea salarizării personalului plătit din fonduri publice prin Legea-cadru nr. 153/2017 apare ca un proces complex, care, în mod necesar, presupune, în timp, o serie de corecții și corelări cu ansamblul actelor normative care fac parte din fondul activ al legislației, aspecte ce țin de competența autorității legiuitoare. Astfel, în aplicarea dispozițiilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, legiuitorul a intervenit prin Legea nr. 79/2018 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 91/2017 pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 276 din 28 martie 2018, stabilind prin art. II că: „Începând cu luna aprilie 2018, în aplicarea prevederilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, inclusiv cu cele aduse prin prezenta lege, salariul de bază va fi recalculat, după caz, prin raportarea salariului de bază astfel

cum a fost stabilit în urma aplicării prevederilor art. 38 alin. (3) la salariile de bază stabilite în anexele la lege”. În același sens, prin art. II din Legea nr. 287/2018 pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.029 din 4 decembrie 2018, „Începând cu luna decembrie 2018, în aplicarea prevederilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, inclusiv cu cele aduse prin prezenta lege, salariul de bază va fi recalculat, după caz, prin raportarea salariului de bază astfel cum a fost stabilit în urma aplicării prevederilor art. 38 alin. (3) la salariile de bază stabilite în anexele la lege”.

37. De asemenea, prin articolul unic pct. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2018 pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 22 mai 2018, s-a stabilit că, „Începând cu luna mai 2018, în situația în care veniturile salariale nete acordate potrivit prevederilor prezentei legi sunt mai mici decât cele aferente lunii februarie 2018, se acordă o sumă compensatorie cu caracter tranzitoriu care să acopere diferența, în măsura în care persoana își desfășoară activitatea în aceleași condiții. Suma compensatorie este cuprinsă în salariul lunar și nu se ia în calcul la determinarea limitei prevăzute la art. 25. Suma compensatorie se determină lunar pe perioada în care se îndeplinesc condițiile pentru acordarea acesteia”.

38. În fine, Curtea a subliniat că modalitatea de aplicare în concret a Legii-cadru nr. 153/2017 excedează controlului de constituționalitate exercitat de Curtea Constituțională, aceasta revenind autorităților publice responsabile, iar în caz de litigiu, instanțelor judecătorești.

39. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează în mod corespunzător valabilitatea și în cauza de față.

40. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ioan Claudiu Miron, Maria Olga Ranca și Gabriela Ileana Rusan în Dosarul nr. 353/2/2018 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și de Cristian Enache, Narcis Petruț Moisescu și Angelica Mariana Mureșan în Dosarul nr. 4.847/2/2018 al aceleiași instanțe judecătorești și constată că prevederile art. 17 alin. (2) și ale art. 22 din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și ale art. 25 alin. (1) și ale art. 38 alin. (6) din același act normativ sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 iulie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Simina Popescu-Marin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 731

din 8 octombrie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3, art. 4, art. 5 și art. 9 din Legea nr. 17/2014 privind unele măsuri de reglementare a vânzării-cumpărării terenurilor agricole situate în extravilan și de modificare a Legii nr. 268/2001 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3, art. 4, art. 5 și art. 9 din Legea nr. 17/2014 privind unele măsuri de reglementare a vânzării-cumpărării terenurilor agricole situate în extravilan și de modificare a Legii nr. 268/2001 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului, excepție ridicată de Cristian Nicolae în Dosarul nr. 290/259/2016 al Judecătoria Mizil și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.007D/2017.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 2.377D/2017 având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3, art. 4, art. 5 și art. 9 din Legea nr. 17/2014 privind unele măsuri de reglementare a vânzării-cumpărării terenurilor agricole situate în extravilan și de modificare a Legii nr. 268/2001 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului, excepție ridicată de Valerica Mălin în Dosarul nr. 2.141/259/2015* al Judecătoria Mizil.

4. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, având în vedere obiectul excepției de neconstituționalitate în dosarele mai sus menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 2.007D/2017 și nr. 2.377D/2017.

6. Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea cauzelor.

7. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 2.377D/2017 la Dosarul nr. 2.007D/2017, care este primul înregistrat.

8. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, context în care menționează jurisprudența Curții Constituționale în materie și arată că nu au intervenit elemente noi care să conducă la schimbarea jurisprudenței instanței de contencios constituțional.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor constată următoarele:

9. Prin încheierile din 6 iunie 2017 și 9 august 2017, pronunțate în dosarele nr. 290/259/2016 și nr. 2.141/259/2015*, **Judecătoria Mizil a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3, art. 4, art. 5 și art. 9 din Legea nr. 17/2014 privind unele măsuri de reglementare a vânzării-cumpărării terenurilor agricole situate în extravilan și de modificare a Legii nr. 268/2001 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Cristian Nicolae și de Valerica Mălin în cauze având ca obiect pronunțarea unor hotărâri judecătorești care să țină loc de contract de vânzare-cumpărare.

10. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, se susține, în esență, că aplicarea prevederilor Legii nr. 17/2014 și în cazul antecontractelor de vânzare-cumpărare încheiate anterior intrării în vigoare a acestui act normativ duce la desființarea dreptului de creanță al promitentului-cumpărător, dobândit în mod valabil, ceea ce reprezintă o încălcare a principiului constituțional al neretroactivității legii civile, precum și a dispozițiilor constituționale și convenționale referitoare la protecția dreptului de proprietate privată. În acest sens se arată că aplicarea dispozițiilor art. 5 din actul normativ criticat și antecontractelor încheiate înainte de intrarea în vigoare a acestei legi creează posibilitatea exercitării dreptului de preempțiune cu privire la același teren, în detrimentul promitentului-cumpărător, ceea ce duce la anihilarea efectelor antecontractului de vânzare-cumpărare și la lipsirea de eficiență juridică a dreptului de creanță născut în mod valabil în patrimoniul promitentului-cumpărător. În acest mod, promitentul-cumpărător suferă o sancțiune pentru nerespectarea unor obligații care nu erau prevăzute de lege la data încheierii antecontractului. Se mai susține că promitentul-cumpărător nu poate cere în numele său înscrierea terenului în cartea funciară, în condițiile în care acesta nu este înscris, întrucât aceste operațiuni sunt condiționate de dovada dreptului de proprietate. Chiar dacă, în principiu, este posibil ca în timpul procesului instanța să abilitze reclamantul să efectueze aceste formalități, totuși, această operațiune necesită un termen îndelungat și costuri extrem de mari, iar instanțele nu dispun întotdeauna o astfel de măsură. Pe de altă parte, în multe zone din țară nu sunt actualizate hărțile cadastrale în sistem digital, astfel încât terenurile nu pot fi înregistrate. Astfel, întrucât imobilul nu poate fi înscris în cartea funciară și la rolul fiscal, acțiunea promovată în pronunțarea unei hotărâri care să țină loc de contract de vânzare-cumpărare devine inadmisibilă, fără ca promitentul-cumpărător de bună-credință să fie culpabil în vreun fel pentru această situație, întrucât condițiile care au determinat inadmisibilitatea nu erau prevăzute de lege la data încheierii antecontractului. Se mai susține și încălcarea accesului liber la justiție, ca urmare a faptului că instanțele judecătorești resping ca inadmisibile acțiunile având ca obiect pronunțarea unor

hotărâri care să țină loc de contract de vânzare, în cazul în care nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de Legea nr. 17/2014. Or, impunerea prin lege a unor exigențe sau condiții pentru valorificarea de către titular a dreptului său subiectiv constituie o îngărădire a accesului liber la justiție, care trebuie să aibă o justificare, prin prisma finalității urmărite, iar exigențele astfel instituite trebuie să fie rezonabile, astfel încât să nu antreneze o restrângere excesivă a dreptului, de natură să pună sub semnul întrebării însăși existența acestuia.

11. **Judecătoria Mizil**, în Dosarul nr. 2.007D/2017, opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, respectiv că dispozițiile criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate în susținerea acesteia.

12. **Judecătoria Mizil**, în Dosarul nr. 2.377D/2017, arată, în esență, că aplicarea dispozițiilor criticate în cazul antecontractelor de vânzare-cumpărare încheiate anterior intrării în vigoare a Legii nr. 17/2014 conduce la desființarea dreptului de creanță al promitentului-cumpărător dobândit în mod valabil, ceea ce este neconstituțional.

13. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

14. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

15. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile criticate sunt constituționale.

16. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

17. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

18. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 3, art. 4, art. 5 și art. 9 din Legea nr. 17/2014 privind unele măsuri de reglementare a vânzării-cumpărării terenurilor agricole situate în extravilan și de modificare a Legii nr. 268/2001 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 178 din 12 martie 2014, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins:

— Art. 3: „(1) *Terenurile agricole situate în extravilan pe o adâncime de 30 km față de frontiera de stat și țărmul Mării Negre, către interior, precum și cele situate în extravilan la o distanță de până la 2.400 m față de obiectivele speciale pot fi înstrăinate prin vânzare-cumpărare doar cu avizul specific al Ministerului Apărării Naționale, eliberat în urma consultării cu organele de stat cu atribuții în domeniul siguranței naționale, prin structurile interne specializate menționate la art. 6 alin. 1 din Legea nr. 51/1991 privind securitatea națională a României, cu modificările și completările ulterioare.*

(2) *Prevederile alin. (1) nu se aplică preemtorilor.*

(3) *Avizele prevăzute la alin. (1) vor fi comunicate în termen de 20 de zile lucrătoare de la înregistrarea cererii de solicitare de către vânzător. Procedura și alte elemente privind obținerea avizului specific al Ministerului Apărării Naționale se reglementează prin normele metodologice de aplicare a legii. În cazul neîndeplinirii acestei obligații de a emite avizul, se consideră ca fiind favorabil.*

(4) *Terenurile agricole situate în extravilan, în care se află situri arheologice, în care au fost instituite zone cu patrimoniu arheologic reperat sau zone cu potențial arheologic evidențiat*

întâmplător, pot fi înstrăinate prin vânzare doar cu avizul specific al Ministerului Culturii, respectiv al serviciilor publice deconcentrate ale acestuia, după caz, emis în termen de 20 de zile lucrătoare de la înregistrarea cererii de solicitare de către vânzător. Procedura și alte elemente privind obținerea avizului specific al Ministerului Culturii se reglementează prin normele metodologice de aplicare a legii. În cazul neîndeplinirii acestei obligații, avizul se consideră ca fiind favorabil.”;

— Art. 4: „(1) *Înstrăinarea, prin vânzare, a terenurilor agricole situate în extravilan se face cu respectarea condițiilor de fond și de formă prevăzute de Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, și a dreptului de preempțiune al coproprietarilor, arendașilor, proprietarilor vecini, precum și al statului român, prin Agenția Domeniilor Statului, în această ordine, la preț și în condiții egale.*

(2) *Prin excepție de la dispozițiile alin. (1), înstrăinarea, prin vânzare, a terenurilor agricole situate în extravilan pe care sunt situate situri arheologice clasate se face potrivit prevederilor Legii nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată, cu modificările ulterioare.*

(3) *Solicitarea și utilizarea certificatului de carte funciară în contractele translativ de proprietate privind bunurile imobile și alte drepturi reale fac pe deplin dovada bunei-credințe atât a părților din contract, cât și pentru profesionistul instrumentator, cu privire la calitatea de proprietar a vânzătorului asupra imobilului supus vânzării conform descrierii din cartea funciară.”;*

— Art. 5: „(1) *În toate cazurile în care se solicită pronunțarea unei hotărâri judecătorești care ține loc de contract de vânzare-cumpărare, acțiunea este admisibilă numai dacă antecontractul este încheiat potrivit prevederilor Legii nr. 287/2009, republicată, cu modificările ulterioare, și ale legislației în materie, precum și dacă sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 3, 4 și 9 din prezenta lege, iar imobilul ce face obiectul antecontractului este înscris la rolul fiscal și în cartea funciară.*

(2) *Cererea de înscriere în cartea funciară a dreptului de proprietate se respinge dacă nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de prezenta lege.”;*

— Art. 9: „*Avizul final necesar încheierii contractului de vânzare în formă autentică de către notarul public sau pronunțării de către instanță a unei hotărâri judecătorești care ține loc de contract de vânzare se emite de către structurile teritoriale pentru terenurile cu suprafața de până la 30 de hectare inclusiv, iar pentru terenurile cu suprafața de peste 30 de hectare, de către structura centrală.”*

19. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 15 — *Universalitatea*, art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 21 alin. (1)—(3) referitoare la accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil și art. 44 alin. (1) și (2) privind dreptul de proprietate privată și garantarea și ocrotirea proprietății private. De asemenea sunt invocate prevederile art. 1 — *Protecția proprietății* cuprins în Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

20. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că textele de lege ce formează obiectul acesteia au mai fost supuse controlului de constituționalitate, din perspectiva unor critici similare și prin raportare la aceleași dispoziții constituționale și convenționale invocate și în cauză de față.

21. Prin Decizia nr. 670 din 17 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 165 din 7 martie 2017, Curtea, invocând jurisprudența sa pronunțată în această materie, a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate, statuând că aplicarea prevederilor Legii nr. 17/2014, în vigoare la data realizării transferului dreptului de proprietate, respectiv la data pronunțării hotărârii judecătorești care să țină loc de act autentic de vânzare, nu echivalează cu încălcarea dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție, ci este în concordanță cu principiul activității legii civile. Întrucât promisiunea de vânzare nu este translativă de proprietate, nu se poate reține încălcarea dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție, având în vedere că legea nu retroactivează, ci vizează doar condițiile privind transferul dreptului de proprietate

a terenurilor agricole situate în extravilan după intrarea în vigoare a Legii nr. 17/2014.

22. De asemenea, prin Decizia nr. 755 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 101 din 9 februarie 2015, paragraful 20, Curtea a statuat că beneficiarul unei promisiuni neexecutate de vânzare este titularul unui drept de creanță, corelativ obligației de a vinde asumate de promitent în temeiul antecontractului, iar nu titularul unui drept de proprietate. Transferul acestuia nu s-a realizat în momentul perfectării antecontractului, ci se va realiza în viitor, la momentul încheierii contractului de vânzare, respectiv al pronunțării hotărârii judecătorești care să țină locul acordului de voință nerealizat. Cu alte cuvinte, valabilitatea antecontractului de vânzare este supusă legii în vigoare la data încheierii sale, iar efectul specific al acestuia, referitor la transmiterea în viitor a dreptului de proprietate, respectiv la momentul încheierii contractului de vânzare, este supus legii în vigoare la data încheierii acestui din urmă contract. Așadar, îndeplinirea condițiilor legale pentru încheierea contractului de vânzare, respectiv pentru pronunțarea hotărârii judecătorești care să țină loc de contract, nu poate fi raportată la un moment anterior — încheierea antecontractului de vânzare —, având în vedere că acesta din urmă nu este translativ de proprietate, ci la momentul realizării transferului dreptului de proprietate, moment care este supus legii în vigoare, potrivit principiului *tempus regit actum*.

23. Referitor la critica de neconstituționalitate raportată la art. 21 privind accesul liber la justiție și la art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, prin raportare la art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, autorii excepției susțin că prevederile de lege criticate instituie în sarcina justițiabilului obligații sau condiții noi, ceea ce îngreunează accesul liber la justiție. Cu privire la această critică, prin Decizia nr. 670 din 17 noiembrie 2016, precitată, paragraful 25, Curtea a reținut că accesul liber la justiție permite oricărei persoane să se adreseze justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime. Or, și în prezenta cauză, autorii excepției, în calitate de promitenți-cumpărători, s-au adresat instanței solicitând pronunțarea unei hotărâri judecătorești care să țină loc de contract de vânzare-cumpărare, în temeiul art. 1.669 din Codul civil, având, așadar, posibilitatea efectivă de a-și apăra dreptul de creanță. De altfel, așa cum a reținut Curtea prin Decizia nr. 480 din 18 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 din 12 august 2015, paragraful 16, dreptul la un proces echitabil, reglementat de art. 6 din Convenție, presupune respectarea unor principii fundamentale, precum contradictorialitatea, dreptul de apărare, egalitatea procesuală, cu toate consecințele ce decurg din aceasta, iar prevederile art. 5 din Legea nr. 17/2014 reglementează o condiție de admisibilitate a unei acțiuni în justiție.

28. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Cristian Nicolae și de Valerica Mălin în dosarele nr. 290/259/2016 și nr. 2.141/259/2015* ale Judecătoriei Mizil și constată că dispozițiile art. 3, art. 4, art. 5 și art. 9 din Legea nr. 17/2014 privind unele măsuri de reglementare a vânzării-cumpărării terenurilor agricole situate în extravilan și de modificare a Legii nr. 268/2001 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Mizil și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 8 octombrie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ionița Cochînțu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL JUSTIȚIEI

ORDIN

pentru aprobarea Procedurii de înregistrare online și de aprobare a tarifelor pentru accesul la Registrul beneficiarilor reali ținut de Oficiul Național al Registrului Comerțului

În temeiul dispozițiilor art. 19 alin. (8²) din Legea nr. 129/2019 pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare,

în conformitate cu dispozițiile art. VIII alin. (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2020 privind modificarea și completarea Legii nr. 129/2019 pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, pentru completarea art. 218 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, pentru modificarea și completarea Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, precum și pentru completarea art. 12 alin. (5) din Legea nr. 237/2015 privind autorizarea și supravegherea activității de asigurare și reasigurare,

având în vedere dispozițiile art. 13 și 36 din Hotărârea Guvernului nr. 652/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul justiției emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Procedura de înregistrare online pentru accesul la Registrul beneficiarilor reali ținut de Oficiul Național al Registrului Comerțului, prevăzută în anexa nr. 1, care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Procedura aprobată prin prezentul ordin se aplică pentru asigurarea accesului la datele înregistrate în Registrul beneficiarilor reali a persoanelor fizice și juridice îndreptățite conform art. 19 alin. (8) lit. c) din Legea nr. 129/2019 pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare *Legea nr. 129/2019*.

Art. 3. — Procedura aprobată prin prezentul ordin se aplică și autorităților care au competență de supraveghere și control, organelor judiciare, Oficiului Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor, denumit în continuare *ONPCSB*, și entităților raportoare, potrivit art. 19 alin. (8) din Legea

nr. 129/2019, dacă optează pentru asigurarea acestei modalități de acces la Registrul beneficiarilor reali.

Art. 4. — Se aprobă tarifele pentru accesul persoanelor fizice și juridice prevăzute la art. 19 alin. (8) lit. c) din Legea nr. 129/2019 la Registrul beneficiarilor reali, prevăzute în anexa nr. 2, care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 5. — Tarifele pentru accesul la Registrul beneficiarilor reali se achită exclusiv online, prin portalul de servicii online al Oficiului Național al Registrului Comerțului, denumit în continuare *ONRC*.

Art. 6. — *ONRC* va lua măsurile necesare în vederea ducerii la îndeplinire a prevederilor prezentului ordin.

Art. 7. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 8. — Prezentul ordin intră în vigoare în termen de 45 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul justiției,

Marian Cătălin Predoiu

București, 16 decembrie 2020.

Nr. 7.323/C.

ANEXA Nr. 1

PROCEDURĂ

de înregistrare online pentru accesul la Registrul beneficiarilor reali ținut de Oficiul Național al Registrului Comerțului

Art. 1. — Prezenta procedură de înregistrare online se aplică persoanelor fizice sau juridice pentru accesul la datele din Registrul beneficiarilor reali prevăzute la art. 19 alin. (9) din Legea nr. 129/2019 pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, precum și pentru modificarea și

completarea unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 129/2019*).

Art. 2. — (1) Autoritățile care au competențe de supraveghere și control, organele judiciare, în condițiile Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, cu modificările și completările ulterioare, și Oficiul Național pentru Prevenirea și

Combaterea Spălării Banilor (ONPCSB), dacă optează pentru accesarea online a Registrului beneficiarilor reali, în condițiile art. 19 alin. (8) lit. a), vor urma procedura de înregistrare online prevăzută de art. 6.

(2) Dacă entitățile raportoare prevăzute la art. 5 din Legea nr. 129/2019, atunci când aplică măsurile de cunoaștere a clienței, optează pentru accesarea online a Registrului beneficiarilor reali, în condițiile art. 19 alin. (8) lit. b) din Legea nr. 129/2019, vor urma procedura de înregistrare online prevăzută de art. 7.

Art. 3. — Pentru a facilita accesul la datele din Registrul beneficiarilor reali, Oficiul Național al Registrului Comerțului (ONRC) va emite un ghid de utilizare a serviciului online de furnizare de informații, aprobat prin decizia directorului general, care se afișează pe pagina de internet a instituției.

Art. 4. — Accesul la datele din Registrul beneficiarilor reali prevăzute la art. 19 alin. (9) din Legea nr. 129/2019 este asigurat, în conformitate cu respectarea normelor privind protecția datelor cu caracter personal, persoanelor prevăzute la art. 1, cu condiția înregistrării online și a plății tarifului legal prevăzut în anexa nr. 2 la ordin prin portalul de servicii online al ONRC.

Art. 5. — (1) Persoanele prevăzute la art. 1 se înregistrează online în portalul de servicii al ONRC, în conformitate cu prevederile art. 19 alin. (8²) din Legea nr. 129/2019, dacă nu sunt deja înregistrate în portal.

(2) La înregistrare sau ulterior înregistrării în portal se poate solicita online accesul la serviciul de furnizare informații din Registrul beneficiarilor reali.

(3) După transmiterea solicitării de acces la serviciul online de furnizare informații din Registrul beneficiarilor reali, prin portalul ONRC, se transmite persoanelor prevăzute la art. 1 un e-mail de confirmare acces.

Art. 6. — (1) Accesul la Registrul beneficiarilor reali este asigurat online, cu titlu gratuit, autorităților și organelor prevăzute

la art. 2 alin. (1), precum și ONPCSB, în urma înregistrării online în portalul de servicii al ONRC.

(2) La înregistrare sau ulterior înregistrării în portal se poate solicita online accesul la serviciul de furnizare de informații din Registrul beneficiarilor reali.

(3) Solicitarea de acces la serviciul online de furnizare informații din Registrul beneficiarilor reali se face pe baza unui document semnat cu semnătură electronică calificată, după caz, de către reprezentantul legal, din care să reiasă încadrarea în categoria prevăzută la art. 19 alin. (8) lit. a) din Legea nr. 129/2019.

(4) După transmiterea solicitării de acces, prin portalul ONRC se transmite un e-mail de confirmare acces.

Art. 7. — (1) Accesul online la Registrul beneficiarilor reali este asigurat entităților raportoare prevăzute la art. 2 alin. (1), cu respectarea normelor privind protecția datelor cu caracter personal, în urma înregistrării online în portalul de servicii al ONRC.

(2) La înregistrare sau ulterior înregistrării în portal se poate solicita online accesul la serviciul de furnizare informații din Registrul beneficiarilor reali.

(3) Accesul la serviciul on-line de furnizare informații din Registrul beneficiarilor reali se face pe baza unui document care atestă încadrarea în categoria entităților raportoare prevăzute la art. 5 din Legea nr. 129/2019, semnat cu semnătură electronică calificată, de către reprezentantul legal. Prin cererea de acces, entitatea raportoare își asumă faptul că accesează Registrul în aplicarea măsurilor de cunoaștere a clienței.

(4) După transmiterea solicitării de acces, prin portalul ONRC se transmite un email de confirmare acces.

(5) Accesul la datele din Registrul la beneficiarilor reali este asigurat cu titlu gratuit, atunci când entitatea raportoare își asumă, prin cererea de acces depusă potrivit alin. (3), că accesează Registrul în aplicarea măsurilor de cunoaștere a clienței, precum și încadrarea în situațiile prevăzute de art. 5 alin. (1) din Legea nr. 129/2019.

ANEXA Nr. 2

TARIFELE

pentru accesul persoanelor fizice și juridice la Registrul beneficiarilor reali ținut de Oficiul Național al Registrului Comerțului

Nr. crt.	Denumirea operațiunii	Tarif — lei —
1.	Cerere furnizare informații privind beneficiarii reali ai unei persoane juridice (situația la zi)	20
2.	Cerere eliberare raport istoric privind beneficiarii reali ai unei persoane juridice/privind calitatea de beneficiar real a unei persoane fizice	100

MINISTERUL JUSTIȚIEI

ORDIN**pentru aprobarea Procedurii de înscriere/radiere a mențiunilor provizorii în/din Registrul beneficiarilor reali ținut de Oficiul Național al Registrului Comerțului**

În temeiul dispozițiilor art. 19 alin. (5) lit. a), alin. (7), (7¹) și (7²) din Legea nr. 129/2019 pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare,

în conformitate cu dispozițiile art. VIII alin. (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2020 privind modificarea și completarea Legii nr. 129/2019 pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, pentru completarea art. 218 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, pentru modificarea și completarea Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, precum și pentru completarea art. 12 alin. (5) din Legea nr. 237/2015 privind autorizarea și supravegherea activității de asigurare și reasigurare,

având în vedere prevederile art. 13 și 36 din Hotărârea Guvernului nr. 652/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul justiției emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Procedura de înscriere/radiere a mențiunilor provizorii în/din Registrul beneficiarilor reali ținut de Oficiul Național al Registrului Comerțului, prevăzută în anexă.

Art. 2. — Modalitatea de transmitere a datelor și documentelor privind înscrierea, respectiv radierea mențiunilor provizorii în/din Registrul beneficiarilor reali va face obiectul unui protocol de colaborare între Oficiul Național al Registrului Comerțului, denumit în continuare *ONRC*, și Oficiul Național

pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor, denumit în continuare *ONPCSB*.

Art. 3. — *ONRC* și oficiile registrului comerțului de pe lângă tribunale vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 4. — Anexa face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 6. — Prezentul ordin intră în vigoare în termen de 45 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul justiției,

Marian Cătălin Predoiu

București, 16 decembrie 2020.

Nr. 7.324/C.

ANEXĂ

PROCEDURĂ**de înscriere/radiere a mențiunilor provizorii în/din Registrul beneficiarilor reali ținut de Oficiul Național al Registrului Comerțului**

Art. 1. — Prezenta procedură privește schimbul de informații și de documente între autoritățile/entitățile la care se referă art. 19 alin. (7)—(7²) din Legea nr. 129/2019 pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare *Legea nr. 129/2019*.

Art. 2. — (1) În vederea asigurării caracterului adecvat, corect și actualizat al informațiilor cuprinse în Registrul beneficiarilor reali, Oficiul Național al Registrului Comerțului (*ONRC*) verifică, unde este cazul, concordanța între datele înscrise în registrul comerțului central computerizat și datele privind beneficiarii reali.

(2) În cazul existenței unor neconcordanțe între datele menționate la alin. (1), *ONRC* actualizează evidențele proprii, în cazul datelor completate anterior din oficiu sau, după caz,

sesizează Oficiul Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor (*ONPCSB*), în cazul unor neconcordanțe existente în declarațiile privind beneficiarii reali.

Art. 3. — Informarea *ONPCSB* și a *ONRC*, în condițiile art. 19 alin. (7) și (7¹) din Legea nr. 129/2019, privește atât autoritățile care au acces la Registrul beneficiarilor reali prevăzute de art. 19 alin. (8) lit. a) din Legea nr. 129/2019, cât și entitățile raportoare.

Art. 4. — (1) Autoritățile care au acces la Registrul beneficiarilor reali, în măsura în care această cerință nu interferează nejustificat cu atribuțiile lor legale, informează *ONPCSB* și *ONRC* cu privire la orice neconcordanță între informațiile disponibile în Registrul beneficiarilor reali și informațiile privind beneficiarii reali pe care le dețin.

(2) Informarea prevăzută la alin. (1) va fi făcută de îndată, cu semnătură electronică calificată, la o casuță de e-mail pusă la

dispoziție în acest sens de ONRC și va cuprinde datele pe care le dețin privind beneficiarii reali, cu indicarea exactă a neconcordanței sesizate față de datele înregistrate în Registrul beneficiarilor reali.

Art. 5. — (1) Entitățile raportoare prevăzute la art. 5 din Legea nr. 129/2019, după consultarea Registrului beneficiarilor reali, informează ONPCSB și ONRC cu privire la orice neconcordanță între informațiile disponibile în Registrul beneficiarilor reali și informațiile privind beneficiarii reali pe care le dețin.

(2) Informarea prevăzută la alin. (1) va fi făcută de îndată, cu semnătură electronică calificată, la o casuță de e-mail pusă la dispoziție în acest sens de ONRC și va cuprinde datele pe care le dețin privind beneficiarii reali, cu indicarea exactă a neconcordanței sesizate față de datele înregistrate în Registrul beneficiarilor reali.

Art. 6. — Informarea ONRC prevăzută la art. 4, respectiv art. 5 se poate transmite, în original, și prin poștă sau curier.

Art. 7. — Pe baza informațiilor transmise potrivit art. 4, 5, respectiv art. 6, ONRC va înscrie, din oficiu, în Registrul beneficiarilor reali, o mențiune provizorie cu privire la existența neconcordanței privind datele înregistrate anterior în Registrul beneficiarilor reali.

Art. 8. — (1) După soluționarea neconcordanței, la solicitarea ONPCSB, ONRC radiază mențiunea și păstrează datele înregistrate anterior înscrierii acesteia.

(2) Pentru transmiterea de către ONPCSB, pe cale electronică, cu semnătură electronică calificată, a adresei prin care solicită, după soluționarea neconcordanței, radierea mențiunii provizorii, ONRC pune la dispoziția ONPCSB o casuță de e-mail special destinată acestei corespondențe.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

